

BIBLIA

Az áprilisi elmélkedéseket Horváth József (Tata) készítette, a májusiak szerzői sorrendben: Benyhe Bernát, Kipke Ágnes, Bajnok László, Bajnok Kristóf, Bajnokné Benyhe Judit (mind Budapest).

Április 4. – Húsvétvasárnap – Lk 24,13-35 – Velünk az úton!

Jézus arról biztosította övéit, hogy „velük lesz a világ végéig”. Azt állította: „ahol ketten-hárman összejönnek az én nevemben, ott leszek közöttük”. Amikor az ősegyház az istentiszteleti lakomát, a szentmisét ünnepli, tudatában van Jézus jelenlétének. A „Maranatha”, a feltámadott és visszatérő Úr megvallása a palesztinai egyháztól ered: „Urunk eljött, jelen van.” A keresztények hite szerint az Eucharisztia ünneplésekor jelen van a feltámadt és megdicsőült Krisztus. – Valójában a Feltámadottban gyökerezik az egyház léte.

Az emmauszi tanítványokról szóló szakasz talán a legszebb és leghatásosabb húsvéti leírás. Két olyan tanítvány, aki Jézus tágabb köréhez tartozott, útközben találkozik a feltámadt Jézussal. Lukács evangélista nem történetíróként tudósít, nem is úgy ír, mint a húsvéti hit védelmezője, hanem húsvéti örömet akar kelteni, lángra gyújtani a szíveket a feltámadt Jézus iránt.

Ketten mennek! Csalódottak, tanácstalanok, szomorúak. De legalább ketten vannak. Így elviselhetőbb... A húsvéti üzenet hihetlensége köti le őket: egy holttest nem kelhet újból életre. Hallottak az asszonyok híradásáról, tanítványtársaik tapasztalásáról,

akik látták, hogy a sír üres. Az üres sír elegendő, hogy hitre juttassanak? Vagy csak a személyes tapasztalás lehet meggyőző erejű?

Értelmük csődöt mondott, hiába hallgatták a Mester igehirdetését, látták a csodáit. Hiába gondolták nagyhatású prófétának. Reményüket mintha mégsem veszítették volna el teljesen. „De” üres a sír... hátha... Találkozni kellene, látni! Mert a hitre jutáshoz készséges értelmi odafordulás kell, és nyílt szív. Az „idegen” magyaráz nekik.

A názáreti Jézusról szóló apostoli igehirdetés működésének leírásával kezdődik, majd halálra adásáról beszél, utána a diadalmas feltámadás következik. Krisztus hirdetésének záróköve a feltámadás. Az Írások segítenek a megértésben – szent páli fordulat! Milyen írások? Azok, amelyek azt a Messiás-képet tükrözik (mert vannak ilyenek!), amelyet Jézus megvalósít, amely egyezik Istennek azzal a képével, hogy ő nem a hatalmasok, hanem az elnyomottak pártján áll. Ennek értelmében hirdette Jézus az evangéliumot a szegényeknek, elesetteknek. Ezért az evangéliumért került szembe a farizeusokkal, a népvezetőivel. Ezért kellett szenvednie és meghalnia. A szolgálat útját járta, és

hirdette az ellenségre is kiterjedő szeretetet. A magyarázat nem volt elég a két tanítványnak, „oktalanok”. Nem ismerték fel.

A vendég a vacsorán átveszi a házigazda szerepét. Megtöri és oda nyújtja a kenyeret. Azonnal megnyílik a szemük. Visszaszaladnak Jeruzsálembe a tanítványokhoz, Egyértelműen állítják, hogy a kenyértörésben ismerték fel. Ma már tudjuk, hogy ez az üzenet célzott tanítás: az eucharisztia ünneplésekor jelen van a feltámadt Krisztus. Jó tudni: az nem csupán a „keresztáldozat megújítása”, hanem a feltámadt Krisztusra való emlékezés, a vele való találkozás színtere is (lehet). „Ugye lángolt a szívünk”, amikor kisközösségben – például egy jó lelkiyagorlaton – ünnepeltük az eucharisziát?

Életutunkat nem járjuk egyedül. Hinnünk kell, hogy Jézus velünk van, amikor együtt vagyunk az eucharisztia ünneplésekor, amikor ketten-hárman együtt vagyunk az ő nevében, amikor magányosan olvassuk üzenetét, és leginkább akkor, amikor üzenete értelmében a szeretet cselekedeteivel fordulunk rászoruló embertestvéreinkhöz!

Április 11. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – „Segítő kéz nélkül nehéz járnom utam”

A mai evangéliumot sokféle szempontból lehetne megközelíteni. Lehetne beszélni arról, hogyan tudott a feltámadt Krisztus zárt ajtókon keresztül megjelenni, majd enni a tanítványokkal. Lehetne elmélkedni arról, hogy a hitetlenkedő Tamás miként jutott hitre. Vagy arról, hogy milyen fontos a békeségkivánással indított küldés. Most mégis egy, a keresztény élet szempontjából különösen lényeges dolgot szeretnék kiemelni – még akkor is, ha kissé ünneprontónak tűnik.

A „Bokor” közösség a hármasköteléket tartja olyan gyakorlatnak, amely megtart és előrevisz a jézusi úton. Az első az imádság, az Istenkapcsolat. Nem kétséges, hogy mindenki egyetért. A harmadik a kiskö-

zösség. Talán erről sincs vita, tehát hogy a társak megtartó ereje megkérdőjelezhetetlen. A második kötelék, amiről most szeretnék gondolkodni, a lelkiezető! Ezen a téren mintha lennének problémák... A Katolikus Egyház Katekizmusa így nevezi: bűnbánat, kiengesztelődés, gyónás, megtérés.

Első megjelenésekor a feltámadt Krisztus az apostolaira lehel, és azt mondta „Akinék megbocsátjátok bűneit, bocsánatot nyer...” Súlyos dolgot bízott rájuk és utódaikra, mert a bűnöket egyedül Isten bocsáthatja meg. Hitünk szerint ezzel alapította meg Jézus a bűnbánat szentségét. Mondhatjuk a keresztény életben megtorpanás utáni újraéledéshez adott építő pillérnek. Miért „rontja” Jézus az ünnepi alkalmat? Nem vár-

hatott volna? Nem gondolom, hogy célzást akart tenni apostolainak gyáva viselkedésére!

Szomorú tapasztalat, hogy a jézusi úton járás alkalmas eszköze miként devalválódott az idők folyamán! (Tisztelet a kivételeknek, akik helyesen élnek vele!) Gyermekekoromban az elsöpénteki gyónás természetes volt. Az „évente gyónjál” egyházi parancs, és az olyan gyónások, hogy „nem öltem, nagyot nem csaltam, a többi bűnnek alávetem magam”... kilúgozták a gyónás, a bűnbánat igazi értelmét. Így már nem jelenthetett előrelépést Jézus követésében. Ma tovább gyérült a gyónók száma. Megfontolandó, hogy ugyanakkor az „egész templom áldozik”, ez külön elmélkedés témája lehetne.

Vissza kellene adni vagy újra fel kellene fedezni a bűnbánat szentségében rejlő lehetőséget. No nem arra gondolok, hogy pár „bűnöcskével” betérdelni a gyóntatószékbe, és elmormolni a kapott elégtételt. Az őszinte bánatra, a jobbá lenni akarásra gondolok. Mivel mindnyájan saját magunk védőügyvédjei vagyunk, „megdumáljuk még a Jóistent is”. Ezért szükséges egy megerősítő ember, mert „magamat megkötni nehéz”;

egy segítő személy, akinek őszintén beszámolhatok mindennapjaimról, az időm felhasználásáról, az imaéletemről, a szolgáló szeretetről, az apostolkódásomról..., mindarról, amit a saját lelkitükörömben megfogalmaztam.

Ünneprontó volt Jézus? Zavaró vagyok e témával? Van-e „embered”, akivel Isten elé helyezed életviteledet? Nem kellene-e keresni azt a valakit, aki őszinte bűnbánatod, jobbá levésed segítője, aki előtt rendszere-

sen beszámolhatsz elhatározásaid teljesüléséről?...

Egy a fontos: Ne legyünk langyosak! Ne legyünk „átlagkeresztények”. Még a hideget, a kételkedőt is jobban szereti az Úr, ahogy a laodiceai egyházhoz írt levélben olvasható: „Ismerem tetteidet. Nem vagy sem hideg, sem meleg. De mivel langyos vagy, kivetlek szájból.”

Április 18. – Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,35-48 – Tanúi legyünk!

A kereszténység mindent egy lapra, a Húsvétra, Jézus feltámadására tett fel. Ahogy Isten léte, úgy Jézus feltámadása sem bizonyítható egyértelműen. Megfontolandó a húsvéti események tanúinak vértanúhalála! A négy evangélista különböző módon meséli el a húsvéti történéseket. A hitvédelem mindig nagy energiákat fektetett abba, hogy Jézus feltámadását megcáfolhatatlan érvekkel bizonyítsa. A feltámadás és Jézus áldozati bárány szerepe Szent Pál megtérése után élesen összekapcsolódott. Sokat köszönhetünk neki, mert sikerült elhárítania a legfőbb akadályt Jézus üzenetének terjedésének útjából. A zsidók körében kudarcot valló evangelizációt kiterjesztette minden nép felé. Ki tudja, nélküle meddig tarthatna volna magát az apostolok közössége az ellenséges környezetben.

A keresztény hittartalom és az egyházi intézményrendszer kiépítése elsősorban Pálnak köszönhető. Igehirdetői útjain írt levelei nem mutatnak túl sok hasonlóságot Jézus stílusával, szellemiségével. Jézus a morált

hirdette, Pál a kereszthalált, az áldozatot helyezi előtérbe. Mintha a leveleknek sikerült volna háttérbe szorítaniuk a valamivel később íródott evangéliumokat. Nem véletlen, hogy az egyház tanításában több hivatkozást találunk Szent Pál leveleire, mint az evangéliumokra.

Vajon az egyház miért választotta a páli vonalat, és helyezte fókuszba a szenvedéstörténetet és a feltámadást? Talán ezzel üzenté, hogy ha Jézus feltámadt, akkor van remény az egyszerű embernek is a földinél sokkal fényűzőbb életre a halál után? Talán mert a szenvedéstörténet kellően kegyetlen, véres ahhoz, hogy a legridegebb lelkűek is megborzadjanak – és a kivégzést követő feltámadás olyan happyendet jelent, amely kielégíti a csodákra éhes embert?

Jézus tanítása élő és igaz marad, bármilyen támadás éri is a feltámadásba vetett hitet. Jézus küldetésének lényege örök érvényű marad! Például: „Amit akarsz, hogy neked tegyenek, te tedd!” A feltámadás, a halálon túli élet hit kérdése marad. Lehetséges,

hogy emiatt sokan kívül rekednek az egyházi körön!

A keresztény vallás 2000 éve büszkén vallja, hogy Jézus feltámadt. A vallási alapállás nem valódi, ha nem hatja át teljes egészében a cselekvésre sürgetés a Mester által meghirdetett Isten Országának építése ügyében. A tanítványok karizmatikus tevékenysége, amelyet Jézus nevében hajtottak végre, meggyőzte őket, hogy keresztre feszített Mesterük még él, és rajtuk keresztül tevékenykedik. Számukra Jézus feltámadt a halálból.

Ha csak a sírig lát a szemünk, a „születünk és meghalunk” szomorú életösszegzés marad, ha hiányzik a feltámadás és az örök élet boldog reménye; ha hiányzik az örömhír, hogy Isten Atyánk, aki szeret, akkor a reménytelenség súlyos teherként nehezedik ránk. Csak a bizalom szabadíthat fel. A bizalom, amely megvolt Jézusban az Atya iránt, és amely megőrizhet bennünket is a nehézségek közepette a Jézus által tanított és élénk élt úton.

Április 25. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,11-18 – Jézus a pásztorom?

Nagyszüleimnél két Jó Pásztort ábrázoló kép is volt. Az egyik a kedves arcú Jézus megy a juhnyáj előtt, a másikon aggódó tekintettel egy sziklaszirtról menti az elkószált báránykát. A nagymama sokszor elmondta nekem: „Tudod, az Úr Jézus vezet bennünket, és ha eltévelyegnénk, megkeres, és visszavisz a helyes útra.”

Lehet, hogy ennyi elég is lenne: Jézusunk vezet, irányít és óv!

Azóta persze tudom, hogy az „elvezett juhról” szóló példázatban fontos szerepe van a pásztornak mint gondviselőnek, de mégis inkább az elvesztett megtalálása miatti örömről van szó. A „jó pásztorról” szóló példázat arról szól világosan, hogy Jézus jó pásztor a ovéinek, ellentétben a rossz pásztossal, a bérelessel. A rossz pásztorok csak magukkal törődnek, juhaikat nem ismerik, hagyják elszéledni a nyáját, megfutnak a farkas

elől. A jó pásztor előttük jár, mutatja a helyes utat...

Nincs más jó pásztor! Vannak olyan vallások, szekták, irányzatok, amelyek azt mondják, hogy sokféle módon el lehet jutni Istenhez. „Mind a különféle törvények, szokások, cselekedetek Hozzá juttatnak el. Amikor Jézus ajtónak is nevezi magát, azt képviseli, hogy Istenhez rajta keresztül (példáját követve) lehet eljutni.

Globalizált világunkban vannak olyan „vezetők”, akikről nem is tudjuk, hogy kicsodák. Ők diktálják a különféle médiacsatornákon keresztül, hogy miként kell élni. Ők ismerik a célt. A tömeg, a digitalizált ember pedig csodaként követi a „hangot”. Alig akadnak, akik érzik, hogy a „haladás irányába” zsákutca.

Jézusban minden időben bízhatunk. Ő az a Jó Pásztor, aki kivezet,

elvezet és bevezet! *Kivezet:* Jézus, aki megtalál a bűnben, képes a megkötöttségből kiszabadítani, gyarlóságból kiemelni, megtérésre hívni. – *Elvezet:* garanciát vállal, hogy irányítani fog. „Legeltet”, azt adja, amire szükségem van. A természetfilmekben láthatjuk, hogy a vadon „szabad” állatainak nincs pásztoruk. A zebrák, antilopok úgy legelnek, hogy figyelnek minden neszre, szemük riadtan néz, hogy mikor tűnik fel ragadozó. Ellenben a legelésző juhok nem figyelik a szagokat, zajokat, mert van pásztoruk, rábízhatják magukat. – *Bevezet:* Bevisz az otthonunkba, ahol jó lenni, ahol békesség van. Otthont biztosít itt a földön egy közösségében (kisközösség, jó egyházközösség). Azután otthont biztosít odaát, ha időnk lejárt... Azt mondta, hogy olyan „helyet készít”, ahol nem lesz könny, fájdalom, halál,

gyász, betegség. Ahol csak örökös öröm van, öröm!

Ma van a hivatások vasárnapja. Tatán a plébános minden vasárnap azzal fejezi be a hirdetést, hogy kéri a hívek imáját papi hivatásokért, jó papokért. Még egy Prohászka-imakört

is alapított, hogy a közösség erejében is kérjék az Urat. Gondolom, az Úron nem fordul! De ha ezen a napon mindnyájan tudatosítanánk sajátos hivatásunkat, és megújítanánk az igaz elköteleződést Jézus és az ő ügye mellett, talán nagyobb eséllyel lenné-

nek olyan emberek, akik vállalnák a papi hivatást, a keresztény közösségek, az egyházközségek szolgálatát.

Ha Jézust igazán követni akarjuk, akkor nekünk is gyakorolnunk kell az ő jó pásztori lelkületét minden ember-testvérünk felé.

Május 2. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 15,1-8 – Szőlészeti útmutatás

Az evangéliumok Jézusa – bár a hagyomány ácsnak tartja – inkább mezőgazdász, különösen is szőlészborász ismereteiről tesz tanúbizonyosságot (s erről tán a kánai menyegző csodák iránt kevésbé fogékony vendégei is így vélekedhettek). Annyi bizonyos: ő és hallgatósága nálunk sokkal jártasabb a szőlőművelés alapfogalmaiban.

Az Atya: szőlőműves. De miért kell a szőlő mellé szőlész? És hogy kéne nekem azonosulnom ezzel a túlnemesített növényvel? Csak engem fog el rémület a tűzre vetett venyige képe láttán?

Ad hoc-ötlettől vezérelve ütöm fel a szakirodalmat: „A szőlő kúszó természetű, kacsokkal kapaszkodó liánnövény. Szertelen növekedése miatt természetes formájában kezelhetetlen, szárendszerét ezért a művelés követel

ményeinek megfelelően alakítjuk ki.”

Szertelen, kezelhetetlen, alakításra váró – találébb jelzői az életnek, tapogatózó útkeresésemnek, mint a nemesített, pláne túl-...

„A tőke fás részei igen fontos élet-tani szerepet töltenek be a tápanyagok szállításában és raktározásában. A nagyméretű, idős fás részekkel rendelkező tőkék virágai jól termékenyülnek, és rendszerint gazdag termést adnak.”

Jézus maga az élet: tápanyagot ad – növekedéshez, virágzáshoz, bő terméshez. A vessző nem is tehet mást: fűrtöt hoz. Nem érdemes hát félni a tűztől: a tőkén múlik a termés. A tőkékről pedig tudható: „Formagazdagságuk lehetővé teszi, hogy a szőlész alkalmazkodni tudjon az adott terület ökológiai adottságaihoz, a fajta sajátosságaihoz.”

Nagy szabadság van ebben a képen. Formagazdagság? Területenként más és más? Új útjai nyílnak itt az ökumenének... Akárhogyan van is, a termés felett nem mi ítélünk: „A vesszőérettség megítélése meglehetősen összetett feladat, több külső és belső jellemző együttes figyelembevételével szükséges az érettség megállapításához.”

De valami nem hagy nyugodni, magunkra nézve talán a legfontosabb: az ún. cser. Idősebb szár, amelyen a vesszők ülnek. Meglehet, Jézus mégsem szőlész: erről megfedkezett. Márpedig a szőlő gazdag terméséhez a cseren csak néhány vesszőt hagyhat a szőlész, a többit le kell metszeni. A metszés fájdalom. Sebekkel jár. És termőre fordít...

(Forrás: A szőlő metszése és zöldmunkái, <https://regi.tankonyvtar.hu>)

Május 9. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 15,9-17 – Az életadás hogyanjai

Az életemet adni... A legtöbbünk életében talán helyzet sem adódik, amikor a szó szoros értelmében feláldozhatnánk az életünket valaki másért; amikor a mi halálunk az ő életét mentené meg. Talán jobb is nem szembesülnünk vele, egy ilyen helyzetben az életösztön, a halálfélelem, a gyávaság milyen rugója indítaná meg a tetteinket – öntudatlanul akár, de meglehet, rémisztően önazonosan.

Az életünket csakis úgy adhatjuk tehát, ahogyan (s amennyire) a miénk: percről percre, pillanatról pillanatra. Az „odaadás” radikalitásával: nemcsak mellel, kikapuzva, félfüllel, sietve, ügyesen, multitaskingban, félbe-harmadába, félvállról, nagyjából, kutyafuttában, többé-kevésbé, kicentizve, okosba’, lényegében azért... hanem: tényleg.

Mindent tudunk. (Legalábbis: mindent tudunkra adott. S ebben a kérdésben – a lényegiben – valójában mindent tud a másfél éves is, amikor a sirdogálónak odakínálja a homokozólapátját. Ő, ott, akkor, lemondva a következő homokosüti szétpüfölésének örömről: arra a pillanatra, abból a pillanattól mindenét adja.)

Bármit kérhetünk. (Ami szintén zavarba ejtően nagy, és igaznak sem feltétlenül tapasztalt ígéret. De hát kontextusa van: „Menjete, teremjete gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya.” S nem mintha nekünk kéne megtenni az első lépést – állandó lépéshátrány: aligha tudunk első lépni az Atyához képest –; hanem mintha abban a létminőségben már kérni sem akarnánk mást, csak hogy

„legyen meg a te akaratom”... A szép paradoxont: maradandó gyümölcsöt.)

És akkor, a teljességek csúcsaként: „Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek is, és teljes legyen az örömötök.” Kár, hogy az evangéliumok olyan keveset beszélnek Jézus örömről. De azt azért látjuk, ahogyan Jézus ad: s nemcsak amit a végső és radikális mozdulattal, hanem ahogyan előtte a többit: a figyelmét, az erejét, az idejét, egy mondatot csak, egy érintést talán – de azt egész lényével, figyelme teljességgel. Hiszen valójában mi is ismerjük ezt az örömet, a homokozóból, az élet egészen odaélt perceiből, a pillanatok, a pillanatnyi másikkal odaadott akkor-épp-mindenből...

Az életemet adni: néha talán csak egy golyóstollat adni – egész lényemmel.

Május 16. – Urunk Mennybemenetele – Mk 16,15-20 – Hit és keresztség

Elsőre kiábrándító szöveg. Mert mi volt Jézus jó híre? Mit ismert fel a Jordánban alámerítéskor? Azt, hogy Istenben csak jóság van! Ő nem büntető Isten. Nem hiszem el, hogy ez a Jézus mondta, hogy „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni, aki nem hisz, az elkárhozik”. Megnéztem egy másik fordításban: „Aki bízuk [Istenben], és [mégis] alámerítették, azt [Isten] meg fogja menteni, aki nem

bízuk [Istenben], azt [Isten] el fogja ítélni.” Ez már jobban hangzik, de mit is jelent pontosan? Hogyan lehet megfejteni a kétezer évvel ezelőtti arámi szavak mai magyar jelentését? Hiszen a szavak értelme is változik; itt pedig a szóban elhangzottakat több száz évvel utána, többféle változatból kiválogatva rögzítették görög nyelven, és csak később fordították a helyi nyelvekre.

A mondat három kulcsszava a két-féle fordítás szerint: hinni – Istenben bízni, megkeresztelkedni – alámerítetni, elkárhozni – elítéltetni.

Hinni: Jézusnál mást jelentett, mint az egyházi vagy a mai köznyelvben. Ma leginkább úgy fordíthatnánk, hogy Istenben legvégsőig bízni.

Megkeresztelkedés-alámerítettetés: Jézus a szerető Isten képének elfogadását, a szív megtérését kívánja! Ezt

semmiféle „rítussal” nem lehet kiváltani! „Irgalmasságot akarok, nem áldozatot” (Mt 9,13). Gromon András görög eredetihez visszanyúló értelmezése szerint Jézus esetében az idézett „megkeresztelkedés” szó a szenvedésbe alámerítést jelenti.

Elkárkozás-elítéltetés: Jézus nem hirdetett semmiféle végleges elkárkozást olyan értelemben, hogy az ember elveszítené a megtérés és ezzel az üdvözülés lehetőségét. Ha a fenti

Május 23. – Pünkösöd – Jn 20,19-23 – Küldetésünk van!

Mindannyian ismerjük a pünkösdi történetet: a tanítványok bujkálnak, Jézus megjelenik közöttük, elküldi őket a világba, végül kiárasztja rájuk a Szentlelket. Mit tud nekem ma mondani ez a kétezer éves történet?

Először azon akadt meg a szemem, hogy a tanítványok zárt ajtók mögött gyűltek össze, mert félték a zsidóktól. Pedig hát maguk is mind hithű zsidók voltak! „Hányszor támad tenfiad” – olvassuk a Himnuszban, és bizony, nem véletlen, hogy a Biblia egyik első evilági története éppen Káin testvérgyilkossága. Miért van az, hogy néhány különbözőségünk sokkal szembetűnőbb, mint azt a rengeteg dolog, ami összeköt bennünket? Régi igazságokhoz ragaszkodás kontra új értékek keresése? Politika? Ha nem vizsgálunk, mind lehetnek a testvériségen

alámerülés hiánya elkárkozással járna, Isten maga mondana le a mai világ lélekszámának (7-8 milliárd) túlnyomó többségéről. Az Istenben nem bízókat („nem-hívóket”) nem Isten ítéli el, az illetők maguk zárják ki magukat a megbocsátásból. Miként a szent Lélek elleni bűn, az „örök vétek foglyai” is azok, akik „gyalázzák a szent Lelet”. (Aki csak Jézust vagy más embertársát utasítja el, annak meg lehet bocsátani, aki azonban a

felülkerekedő töréspontok.

A második, ami feltűnt, a köszöneti forma volt: Békesség nektek! – azaz shalom aleichem vagy szálem alejhum. Vajon miért nem használjuk ezt a gyönyörű frázist magyarul? A szekuláris világ az „Adjon Isten jó napot!”-ből is elhagyta az adjonistent, a „Békesség nektek!” pedig már jóval a szekularizáció kora előtt vagy túl keleties, vagy túl békességes volt a nyelvünknek. Pedig milyen nagy szükségünk lenne békére! Jó lenne, ha nemcsak a liturgia egy kiemelt pontján köszöntenénk egymást azzal, hogy „Béke veled!”, hanem nap mint nap!

A Pünkösöd hivatalosan a Szentlélek eljövételének az ünnepe, de számomra sokkal kézzelfoghatóbb üzenet ez: „Ahogy engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

Május 30. – A Szentháromság ünnepe – Mt 28,16-20 – Tanítvánnyá tenni a népeket

Máté leírásában Jézus és a tizenegy tanítvány utolsó találkozásának vagyunk tanúi. Sok lényeges dolgot tudhatunk meg a néhány soros evan-

géliumi szakaszból. A találkozás Jézus kezdeményezésére jött létre. Fontos részlet, hogy Máté leírása szerint a tanítványok közül néhányan még ekkor is kételkedtek Jézus feltámadásában. Tehát nemcsak a hitetlen Tamás volt az, aki számára nehezen volt felfogható Jézus feltámadása. De Jézus ekkor nem tesz szemrehányást tanítványainak hitelenségükért. Más, sokkal fontosabb dolgot akar nekik elmondani.

Nyilvános működésének kezdetén egyértelmű volt Jézus számára, hogy küldetése csak Izraelre vonatkozik: „Küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól” (Mt 15,24). De a három esztendő tapasztalatai, az izraeli kudarc, a kereszthalál – mindez módosította ezt a kül-

szent Lelet, a Teremtő jóságát, egyetemes irgalmát, az magát a megbocsátást, az irgalmat utasítja el magától.) Amíg így élnek, nincs számukra bocsánat, még Isten sem képes felmenteni őket. Nekik kell megérniük és megváltozniuk.

Tehát ha bízunk Istenben, akár a szenvedésbe alámerülésig igyekszünk az Ő útján járni, és elfogadjuk irgalmas jóságát, akkor csodákra leszünk képesek, mert Isten velünk lesz!

Akár így is mondhatta volna: „Ne üljetez itt a félelemtől bezárkózva! Engem megöltek, de nektek még van fületek, szátok, kezetek és lábatok, hát menjetez! Isten Lelke adjon nektek ehhez elég szívet és bátorságot!” Hogy tényleg valamiféle fantasztikus megjelenés történt-e, vagy mély imádságból fakadó természetes rádobbenés, teljesen lényegtelen. Ettől kezdve világossá vált a tanítványok számára a küldetés: Isten Országát kell hirdetni az embereknek.

Amikor ezeket a sorokat írom, a világ éppen fojtogató bezártságban él. Azért imádkozom, hogy amikor olvassátok, a bezártságból a nyitás ne menekülés vagy visszarendeződés legyen, hanem a Lélek valódi, másokat szolgáló kiáradása. Mert Jézus küld minket.

detéstudatot. Az utolsó találkozás legfontosabb mondandója: „Menjetez tehát, tegyetez tanítvánnyá mind a népeket... és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek!”

Az egyetemes küldetés hatalmas változás volt a tanítványok számára is. Három év alatt csak lassan, fokozatosan alakult át a gondolkodásuk Jézus tanítása alapján. Nem lehetett könnyű Izrael Istenétől, a Seregek Urától eljutni a szerető Atya felismeréséig. Jézus hatalmas meggyőző ereje kellett hozzá, hogy a tanítványok szíve és elméje elkezdje befogadni a napját jókra és gonoszokra egyaránt fölkeltő Atyát.

A kereszt ennek a folyamatnak vett – átmenetileg – véget.

Jézus tudta, hogy tanításának megtartása és a tanítás továbbadása évezredekre szóló feladat az emberiség számára. A búcsú pillanataiban ez volt a legfontosabb, amit tudtukra akart adni. De biztatta is tanítványait és rajtuk keresztül mindnyájunkat: „...veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”

